

A vibrant, magical illustration of a winter night. In the foreground, a white unicorn with a flowing blue mane and tail rears up on a snowy bank. In the background, a girl with curly brown hair, wearing a red jacket and blue pants, stands on a dark rock, petting another white unicorn with a blue mane. The scene is set against a dark, starry sky with colorful aurora-like patterns in shades of blue, green, and purple. A lighthouse is visible on the left side. The overall atmosphere is dreamlike and enchanting.

Cesta za jednorožcami

TAJNÝ SPOLOK
PÁTRAČOV

Cerrie Burnell

Albatros

Cesta za jednorožcami 2: Tajný spolok pátračov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Cerrie Burnell

Cesta za jednorožcami 2: Tajný spolok pátračov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Cesta
^{za}
jednorožcami

Cesta za jednorožcami

TAJNÝ SPOLOK
PÁTRAČOV

Cerrie Burnell

Albatros

Pre Darcy a Zacka
– neprestaňte veriť v jednorožce.

A pre moju nádhernú Amelie
– uchovaj si mágiu.

Pátrači z južného Londýna

Blog geniálnych kamošov

Milí pátrači,

ďakujeme, že ste si našli chvíľku na náš blog.

Začnime tým, že vám rozpovieme, ako sme za súmraku objavili jednorožca v parku južného Londýna. A nie obyčajného jednorožca. Bolo to stvorenie polnočnej farby s rohom z blesku a majestátnymi krídlami.

Bola naozaj výnimočná, magická a srdcervúco nádherná. No čo je najpodstatnejšie, bola našou kamoškou.

Astru prenasledoval Odbor tajomstiev (to sú tí zlí), pretože bola jedna z prvých - aj posledných - svojho druhu. Našťastie sa nám ju podarilo ochrániť, až kým nenašla svoj pôvab (tak nazývame stádo jednorožcov), a to jej zachránilo život.

Teraz sa nachádza niekde na opačnej strane búrky, zatiaľ čo my jeme bezlepkové croissanty a chýba nám. Veľmi! Preto sme si prisahali, že budeme na jednorožce dávať pozor a ochránime ich pred nebezpečím.

Tu je zopár fascinujúcich faktov, čo sme za ten čas zistili. Aj vám môžu pomôcť stať sa pátračmi.

Jednorožec sa môže objaviť kdekoľvek: v snoch, na okraji jazera, keď svitá, alebo pod vaším oknom počas upršaného utorkového večera. Buďte pripravení a nikdy nepochybujte, či ste nejakého zahliadli.

Jednorožce sa pohybujú medzi nami a skrývajú sa tak, že sa tvária ako kone. Ľudia, ktorí ich okamžite dokážu rozlíšiť, sú oficiálni pátrači. Byť pátračom je vzácny dar, ktorý sa niekedy dedí v rodine, no môže sa vyskytnúť len tak. Ak je na to správne počasie, jednorožca môže zahliadnuť ktokoľvek. (Rada: ideálne je to počas miernej búrky.)

Ak sa chcete s jednorožcom spriatelíť, vždy pri sebe majte bezlepkový mafin, púpavu alebo bodliaky a rozsypte omrvinky či lupene po zemi. Za súmraku nehybne čakajte a načúvajte srdcom - jednorožcovu prítomnosť skôr zacítite, ako uvidíte.

Pamätajte, že sú to DIVOKÉ stvorenia a nedajú sa skrotiť. Zbožňujú mesačný svit a reagujú na LÁSKU. Preto buďte vždy láskaví a prístupujte k nim s rešpektom.

Každý jednorožec je iný. Niektoré milujú vodu, niektoré žijú zo snehu a iné potrebujú slnečné lúče. Tento blog vám pomôže rozoznať jednotlivé pôvaby a zistiť, čo má rád váš jednorožec.

Ak ste pátrali naozaj pozorne, no aj tak ste žiadneho jednorozca nevideli, je to v poriadku. Jednorozce musia zostať v utajení. Tak sa tým netrápte, len verte, že existujú, a ony budú rady, že na nich myslíte.

Nakoniec - ak jednorozca nájdete a budete mať pocit, že je v ohrození, môžete nechať komentár nižšie.

Verne vaši
Elodie, Caleb, Marnie-Mae a Kit
pátrači z južného Londýna

PRVÁ KAPITOLA

JEDNOROŽIE SNY

V rozľahlom meste Londýn, kde obloha dokáže zmeniť farbu z tej najjasnejšej modrej na zlatistivú mihnutím oka, južne od veľkej hmlistej rieky a neďaleko krásneho listnatého parku žilo dievča menom Elodie Hopková.

Slnéčné lúče dodávali takmer magický nádych útulnému bytu, v ktorom Elodie bývala s ockom a s maman, ktorá sa nedávno vrátila z Paríža.

Elodie sa prevaľovala v posteli a zívaním sa snažila prebudiť. Toto bolo prvé leto za naozaj dlhý čas, ktoré Elodina rodina strávila spolu. Prechádzali sa okolo jazera a skúmali park plný poletujúcich papagájov a starobylých sôch, akoby bolo to, že môžu byť spolu, celkom bežnou záležitosťou.

Bežné to však, pravdaže, nebolo. Jej mamán Esme Hopková bola dlhé roky v Paríži. Až doneďávna si Elodie myslela, že pracovala pre módný dom. Potom zistila, že mamán pôsobila v Odbore tajomstiev ako agentka v utajení a pokúšala sa zmariť ich plány na odchyt jednorozcov vrátane Astry, krásneho jednorozca, ktorého Elodie s kamarátmi našli v parku.

Astra...

Elodinými myšlienkami precváľal obraz Astry ženúcej sa tmou s rozsvieteným rohom, zatiaľ čo sa vznášala k mesiacu.

Posadila sa na posteli a potom rozhrnula závesy z nepravého zamatu, aby do izby vpustila prívál ranných lúčov. Leto sa už takmer končilo a smaragdovozelené stromy pri jazere naberali jantárový a bordový odtieň. Septembrová obloha bola jasná, no chladná.

„O šesť minút odchádzame, Elle. Si pripravená?“ ozval sa z kuchyne ockov veselý hlas.

Elodie zažmurkala orieškovohnedými očami, zaostřila na svoje hodiny v tvare mesiaca a vykotúľala sa z postele. Vôbec nebola pripravená. Keď je tu

už maman, Elodie vlastne ani nemusela odchádzať z bytu hodinu a šesť minút po svitaní. Mohla by zostať doma, užiť si voľný čas, možno si dokonca napustiť vaňu. Zbožňovala však, keď do nového dňa vykročila s ockom a pomohla mu odnieť všetky tie croissanty z mandľového masla, ovsené kaše a bezlepkové sušienky do pojazdného občerstvenia Pierko a papradie, aby mohol predávať dobroty celému južnému Londýnu. Táto rutina bola pre Elodie taká známa ako sám domov. Robili to tak spolu celé roky a jej to stále pripadalo dôležité.

Pretancovala izbu, záplavu svojich kučier zviazala žltou gumičkou a dávala pritom pozor, aby sa nedotkla malých praskajúcich bleskov, ktoré jej stále poskakovali po končekoch vlasov. Elodie raz (veľmi trúfalo) použila svoje kučery na to, aby zneškodnila sieť utkanú z bleskov, a tým oslobodila Astru. A aj keď už sieť neexistovala, zopár bleskov jej vo vlasoch zostalo, akoby to bola jej malá súkromná búrka. Chvost jej veľmi nevyšiel – niekoľko kučier jej z neho trčalo v divných uhloch –, ale Elodie sa to páčilo. Nik na svete predsa nemal takú záplavu lokní pretkaných modrou žiarou bleskov.

Z kuchyne sa okrem maminých francúzskych pesničiek niesla aj vôňa ružového parfumu, a Elodie sa celá rozžiarila. Ak bola maman už hore a pospevovala si, znamenalo to, že sa chystá do parku s nimi.

Keď na seba nadšene navliekala oblečenie, nechtiac z preplnenej knižnice zhodila slovník a vystrašene zhíkla, lebo jej skoro spadol na nohu. Kým vracala ťažkú knihu naspäť do poličky, za zbierkou keltských rozprávok zahliadla malý téglík s balzomom, ktorý patril jej prastarej mame Elyse De Lyonovej. Jeho strieborný povrch bol pokrytý hrdzou, pôsobil, akoby bol stovky rokov starý. Na viečku mal vyrazeného bájneho okrídleného koňa.

Nie bájneho, pomyslela si Elodie a trochu ju pritom zaboľelo srdce. *Skutočného*.

Elodie ustrnula, zatiaľ čo sa jej myslou znova prehnal polnočný jednorozec, ktorý sa raz zjavil pod jej oknom.

Astra.

Elodie stále veľmi chýbala...

„Elodie!“ zvolala maman. Byt naplnila vôňa čerstvo upečených čučoriedkových mafinov.

„Už som skoro hotová!“ zakričala, keď sa rozbehla do kuchyne pomôcť rodičom – po ceste schmatla školský batoh a cez plecia si prehodila korčule s dúhovými šnúrkami.

Dole po vŕzgajúcich schodoch sa zakrádali s košíkmi nebesky mäkkých croissantov, pohármi lesklého džemu, so škatuľami banánového chleba, s kopami vegánskych sušienok a fľašami organického ovseného mlieka.

Kým po špičkách prechádzali okolo bytu ich susedov Singhovcov na prvom poschodí, Elodie sa usilovala, aby jej nič nevypadlo, a dúfala, že ich nezobudí. Znova. Dvere sa však zrazu rozleteli a v nich sa objavila pani Singhová v nočnej košeli a papučiach. Na tvári sa jej zračila únava.

„Tak tu si, Elodie Hopková,“ povedala a jej výraz trochu znežnel.

„Dobré ránko!“ Elodie sa usmiala a ponúkla ju kúskom banánového chleba. Pani Singhová si nadšene zobrala.

„Znova sa mi sníval ten sen. Vieš niečo o bielom jednorožcovi?“

Elodie na schodoch zaváhala a uvažovala nad jej otázkou, keď sa za ňou objavila maman.

Viete, Elodie nebola jediná, kto mal dar. Elle a maman pochádzali z dlhej línie pátračiek, ale ukázalo sa, že na svete existuje mnoho ľudí z rôznych rodín, ktorí jednorožce zahliadli ako deti alebo v snoch. Počas dospievania v ne však prestali veriť, a preto sa jednorožce rozplynuli v tieňoch ich pamäti.

Pani Singhová mala osemdesiatšesť rokov a dar v nej znova prebudilo, keď sa Elodie pokúšala uprostred noci prepašovať Astru na poschodie a schovať ju v kúpeľni. Odvtedy boli sny pani Singhovej plné jednorožcov z rôznych pôvabov a veľmi ju tešilo, keď sa o tom mohla porozprávať s Elodie.

„Biely jednorožec?“ dumala Elodie. Nikdy predtým tohto jednorožca nespomenula.

„Belší ako sneh, s mrazivomodrou hrivou,“ pokračovala pani Singhová. „Nesmierne hlučné kopytá... stále ma budia. Vyrušujem tým Piráta a ten sa na mňa už dosť hnevá.“

Pirát bol poriadne mrzutý jednoooký kocúr Singhovcov.

Elodie súcitne pokrčila plecami. „O bielom jednorožcovi som nič nepočula, ale ak by sa to zmenilo, dám vám vedieť.“

Pani Singhová vďačne prikývla a vrátila sa do bytu.

Elodin ocko bol už naspodku schodiska a rozrazil jasnomodré dvere, ktoré odhalili snečné septembrové ráno.

Keď z nich Elodie vykročila, prihnala sa za ňou maman s organickou kávou.

„Mali by sme snom pani Singhovej venovať väčšiu pozornosť,“ povedala. „Ten jednorožec sa ju môže pokúšať pred niečím varovať.“

„Ale jej sa o jednorožcoch sníva stále – hlavne keď prší. Možno to len znamená, že sa blíži búrka,“ odvetila Elodie a prekročila neskoro kvitnúce maky trčiace spomedzi dlažobných kociek.

„Ideálne počasie na croissanty!“ vyhlásil ocko s úškrnom, zatiaľ čo ukazoval na oblohu.

Elodie a maman prevrátili oči. „To hovoríš každé ráno!“ zvolali a prepletili si lakty, aby prešli cez prázdnu cestu a takmer nebadane prešli cez zhrdzavenú bránu do príjemného listnatého parku.